

הורד השבת

הוד התורה

יו"ל ע"י ארגון

"הוד התורה"

ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

677

התשע"ב

ראה

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1

מודיעין עילית

פקס 057-7961563

torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 18:51

מוצאי שבת 19:58

מוצ"ש ו"ת 20:32

הזמנים לפי אופק אלעד

שמרו על קדושת העלון

מדוע יש ניסיונות באמונה?

אסור לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לפני מספר שנים נשלחתי לאיזו כתובת ברחבי הארץ להסדיר איזה עניין, עליתי אל האוטובוס ונסעתי לנקודת היעד, כעבור זמן מה הגעתי למקום המבוקש וביצעתי את שליחותי, וכדרכם של בני אדם התעכבתי שם מעט וכנסתי לשיחה עם בעל המקום על דא והא ושאר ירקות, הזמן חלף ודלף, וכאשר ראיתי שנוצר בינינו ערוץ תקשורתי פתוח וקשר סמוי ואין בינינו מחיצות, התחלתי בעדינות לנתב את השיחה לענייני יהדות ועבודת ה' והצגתי בפניו את האור והאושר הטמונים בחיים המבוססים על טהרה וקדושה, והצעתי לו לקבל חיוזוק קטן - למענו ולמען כלל האומה.

לפתע קדרו פני האיש והכעס עטף אותו מהקרוקס ועד הקוקס (מכף רגל ועד ראש) ועיניו בערו מזעם, והוא פלט את המילים הנוראות הבאות, (וסליחה מהקוראים היקרים על חומרתי):

אתה מנסה להציע לי להתחזק במצוות? אתה לא מתבייש להציע לי את ההצעה הזויה הזו? אני לא מאמין בדברים הללו ואינני מפתח מאלוקים, ואני רוצה לגלות לך סוד קטן: אם לאחר מותי אני יגלה שבאמת יש אלוקים ויעמידו אותי למשפט מולו, באותו רגע אני יחפוך מנתבע לתובע ואתבע את אלוקים למשפט על הנהגתו המזוהה כאן בעולם. עד כאן דברי האיש, רח"ל.

ברגע ששמעתי את הדברים נחרדתי מהם, ולא הבנתי כיצד יהודי יכול להגיע לכזה שפל ולדבר ברמה אימה שזו על הבורא. אלא שבאותו היכרותי הקצרה עם האיש ידעתי שמדובר באדם חושב עם שכל ישר ולב רחב, איש חסד מפורסם התורם מעצמו והונו למען הרביות, יהודי שיש בו את שלושת סימני היהדות - ביישן - רחמן - וגומל חסדים, ואין ספק שמסתתר דבר מה מאחרי כפירתו האימה, והחלטתי לעמוד על סיבת הדבר - ואמרתי לו כך:

יהודי יקר! הצגת בפני את השקפת עולמך - ואני מוחה על הכפירה הנוראה שבה, ואינני מבין כיצד יתכן שאדם נאור כמוך מסוגל לטעון שאין בורא עולם. הרי יש של הוכחות ואוקיינוס של ראיות שיש מנהיג לבירה והעולם אינו הפקר ושירת משה אמת, הדבר ברור כשמש בצהרם ואני יכול להוכיח לך זאת בצורה לוגית וברורה שאינה ניתנת לערעור ופירור, ואם אתה גבר ומוכן ללכת ראש בראש ולברר את האמת, אני מוכן לעשות איתך עסקה:

כל שאלה שיש לך בנושא אמונה - תשאל - ואענה לך כמיטב ידיעתי, ומה שלא אדע אעביר הלאה לרבתי ואחזור אליך עם תשובה ברורה. והיה אם בסוף יתברר חלילה שבורא עולם לא קיים, אני עורך לצד שלך. אך אם יתברר שהצדק איתי - אתה מתחייב לשנות את אורחות חייך ולהתכוף לאמת, ולשמור חיי תורה ומצוות. מה דעתך על העסקה הזו?

לפתע קרה הלא יאומן! המסכה הנוקשת ירדה מעל פני האיש והוא החל לגמגם ולייבב כמו תינוק... תראה, עברתי חיים קשים, יתמות, צרות, לא היה לי טיפת נחת בחיי, והסבל שעברתי החליש אותי באמונה. האמת היא שאין צורך שתוכיח לי שיש בורא לעולם, בתוך תוכי אני בטוח בכך לא פחות ממך, אלא שהייסורים הרבים שברו אותי, והם אלו שגורמים לי את המרמור הגדול על בורא עולם.

שמעתי את דבריו הכואבים ושתקתי מספר שניות בכדי להזדהות עם צרותיו ותלאותיו, לאחר מכן חייכתי לעברו וביקשתי ממנו להפריד בין הרגש והשכל... ואמרתי לו כך:

ברשותך, בא ננתח את שתי הצדדים: אם אינך צדיק, הרי שאין לך שום רשות לטעון על בורא עולם שהנהיג אותך ביד קשה. שהרי לפני 3300 שנה הבורא עשה איתנו הסכם חד וברור כראש הגפרור, הסכם של 'אם בחוקותי תלכו', ושם הבורא מצייץ בדיוק מה הנשלוס המגיע למו שיחרוג מהסכם זה. מצד שני אם אתה אוחז שהינך צדיק, הרי שתשובתך נמצאת בשאלה המפורסמת של 'צדיק ורע לו רשע וטוב לו' - ואינך הראשון ששואל את השאלה הזו, וכבר הקדים אותך דוד מלכנו בספר תהילותיו 'במזמור שיר ליום השבת' - והוא גם ענה על כך נפלאה ומדהימה (המפעה במלואו הובא בסדר הנושא מפתת שהנייר צר וקצר והמקום בו מוגבל).

כמו כן מומלץ לך להרחיב אופקים ולעיין בספיר העתיק המעוגן בחז"ל עם רבי יהושע בן לוי שהיו לו קושיות עצומות על הנהגת ה' בעולם - ואלהיו הנביא ענה לו על כל קושיותיו בצורה נפלאה ומדהימה (המפעה במלואו הובא בסדר הדורות, ערך רבי יהושע בן לוי, סימן ד, וכן בספר המעשיות של רבנו נסים גאון).

ידידי היקר, דע לך שבתורה אין חורים פתוחים - ויש תשובות ברורות על כל נושא האמונה, ואפילו על השאלה הכואבת "מדוע תינוקות מתים בקיצור

הש"מ לך פן תעלה עלתיך ככל מקום אשר תראה: כי אם במקום אשר יבחר ה' באחד שבטיך שם תעלה עלתיך ושם תעשה כל אשר אנכי מצוהך: (דברים י"ב י"ג - י"ד).

בפרשת השבוע מסתתר חידוש עמוק ומתוק שטמון בו עולם ומלואו, וברשות הקוראים הנחמדים נפתח את המאמר עם שתי ההכרזות הבאות - אשר יהיו מעין הקדמה לעניין:

(א) כל יהודי יודע שמטרת ביאתו לעולם אינה לכיין ולנפנף - וגם לא לתופף ולעופף, אלא מוטל עליו להתאמץ כל הזמן ולהתקדם במסלול הנפלא שנקרא ברוך אלוקינו שבראנו 'לכבודו', ולהתכופף לתורה ולמצוות בכל רגע.

(ב) זה שאנו נהנים ממנומי העולם ושלל תפנקיו ותענוגיו - אין זו התכלית, ובסך הכל מדובר בבונוס שהבורא נתן לנו 'על הדרך', כדי שיהיה לנו יותר קל ונוח לעבוד אותו. מה גם שכל ההנאות קשורות למצוות - שהרי הם מלאים בהלכות ובאמצעותם האדם עובד את בוראו, וכבר גילו לנו רבותינו שלכל דבר שנברא בעולם - יש חודש בתורה ותכלית בעבודת ה', ואין הנאה או דבר שנברא 'סתם' (וכמובא באריכות בזה"ק תרומה קס"א א'), ואכמ"ל.

(ג) כל יהודי יודע שהעולם אינו הפקר ויש מנהיג לבירה ועין רואה ואוזן שומעת וכל מעשה האדם בספר נכתבים, כפי שנאמר 'פי אֵת כָּל מַעֲשֵׂה הָאֱלֹקִים יָבֵא בַמִּשְׁפָּט, מִלֵּךְ לְעַלְמֵי אֱדָם טוֹב וְאֵם רָע' (קהלת י"ב י"ד), ומשום כך יש לכל אדם רצון תמידי להשתפר ולהתקדם ולהתרום בתורה ובמצוות.

ואם ישאל השואל כיצד אנו מתיימרים לדבר בשם כולם ולהכריז מעל במה קדושה זו 'שכל היהודים' יודעים שהתכלית היא רוחנית - והם שואפים להתקדם ולהתקדם כל הזמן? והרי המציאות מעידה שיש כאלו המתכחשים להשקפה זו והם אפילו לא מתביישים להכריז זאת בחוצות קריה ועיר ולפרסם זאת מחיפה ועד קהיר, ולאורך ההיסטוריה ראינו שיש אומללים ורודדים שאף פערו פיהם ולועם על הבורא ותורת משה - והמפורסמות אינן צריכות ראייה. אם כן כיצד זה עולה בקנה אחד עם מה שאמרנו?

קושייה זו אינה קושייה...

מפני שלכל יהודי יש ניצוץ אלוקי ורגש רוחני וטבועה בו נשמה טהרה הנמשכת אל הטוב והישר, ואפילו אצל החוטא והרשע הגדול ביותר (מלבי"ם התלים ע"ה-ו), וכאשר אדם יהודי בא לחטוא - נשמתו הקדושה מתענה באותם רגעים ומייסרת את ליבו ומצפוניו בכדי להשיבו לדרך התורה והיא מעלה בקרבן הרחורי תשובה ראשית חכמה היראה ג' פיסקה וראיתו, ואף לאחר העבירה הנשמה ממשיכה ליישר את החוטא והיא מעלה בליבו הרחורי חרטה ותסכול על חטאיו, ומשום כך רשעי עם ישראל מלאים חרטה כל ימיהם, שהרי חייהם מלאים עבירות - ולאחר כל עבירה גואים בליבם הרחורי חרטה (מלבי"ם שם).

ולמרות שבחוף הם מחייכים ותוססים כמו בקבוק פפסי, חכמנו ז"ל מגלים לנו שהכל סינטטי וללא כיסוי - ובתוך תוכם הם נמצאים במלחמה מתמדת עם נשמתם אשר יורה על מצפונם היהודי 'הרחורי חרטה', והמטען הכבד הזה מלווה אותם כל רגע - וגוול את שלוותם האמיתית (מלבי"ם התלים ט"ז טו).

זו התשובה לשאלה המפורסמת על אותם אנשים שהיה להם כל טוב, ולמרות זאת הם עצרו את חייהם בצורה יזומה והשאירו מכתב מצמרר וכואב שהיה כתוב בו "היה לנו הכל אבל לא היה לנו כלום", ואנו מאמינים להם בכל מילה!!!

ולמי שעוד לא הבין את דבריהם נסביר לו זאת בשפה ברורה, לאור הנ"ל: מחמת חיי הריקנות שלהם הטבולים במתירנות והתעלמות ממצוות התורה, נשמתם הקדושה אצילות לא נתנה להם מנוח והעמיסה עליהם כל הזמן הרחורי חרטה, וזה גזל מהם את שלוותם האמיתית.

משום כך, למרות שחיייהם היו מאובזרים כהוגן ומרופדים בהנאות וממון וכבוד ולא חסר להם דבר, הם קצו בחייהם והשאירו מכתב שכתוב בו בדיוק את מה שהיה חשו בכל רגע, "היה לנו הכל, ולא היה לנו כלום".

וכבר ידוע שהכל תלוי בלב. אם הלב שבע ושמה - האדם מרגיש שלמות נפלאה, אך אם הלב טרוד וכאוב - הוא מרגיש אומלל ומסכן, למרות שהוא נמצא בפסגה הכי גבוהה.

כאן המקום לציין עדכון קטן: אומנם יש מציאות של "מומר להכעיס" החוטא מתוך רשעות ולא לשום מטרה אחרת, אך אלו הם בודדים. רוב רובם של 'המומרים להכעיס' מתנהגים כך מחמת אומללות ותסכול ומירמור, ודוגמה לכך אנו מוצאים במעשה הבא, מעשה שנוכחתי בו בעצמי:

לע"נ יחיאל מנחם בן דוב * בלומה בת בצלאל ת.נ.ת.ב.ה.

ימים ושנים - והרי הם נקיים מעון" (התשובה נמצאת במגיד מישרים 'מקץ' פיסקה 'התנפך לאש מבשר'), ואחתום את דברי בעוד מידע קטן, ותחליט אתה אם זה קשור למצב שלך: בורא עולם נותן לכל אדם 'רק' מה שנהוץ לו לעבודת ה', בהתאם לתפקידו וייעודו כאן בעולם. משום כך פעמים שנלקחים מהאדם דברים נפלאים ומתנות שקיבל מה' - מפני שבנושא הזה הוא כבר השלים את התיקון, וכיון שהחפץ הפך למיותר - הבורא לקח אותו חזרה (שם).

אומנם בעולם הזה זה כואב ולפעמים עושה לנו צלקת בלב, אך אם מחזקים את הידיעה של ברך אלוהינו שבראנו 'לכבודו' - לעבודת ה', קל יותר להבין 'שמה שלא נחוץ לא אמור להישאר אצלנו.

ואם ישאל השואל: אבל זה קשה... קשה לאדם שלוקחים לו מתנות ודברים שהורגל בהם והם לא נחשבים בעיניו למותרות...

הזי ענה לו שלפום צערא אגרא [לפי הצער כך השכר] ולצער הזה יש מחיר יקר לנצח והסבל כולל אינו לריק, והבורא כלל לא מתעלל באדם - אלא הוא רק מעלה אותו רמה ושלב בעבודת ה', והכמנו לימדונו שלאחר פטירת האדם הוא יודה על כך לבורא.

אומנם זו נקודה מאוד דקה ולא לכולם יש את היכולת (והכוון) להבין זאת, אך זו האמת הצרופה, ואסור לנו להתעלם ממנה.

עד כאן העליתי בפניך מספר נקודות שכדאי לך ללמוד אותם כהונו ולפתח את מה שמסתתר בהם, נקודות שהמכנה המשותף שבהן הוא המסר הבא:

היסורים נועדו לטובת האדם - ולא למטרת התעללות חלילה, אלא שלא תמיד יש לאדם עיניים רוחניות כדי לראות זאת, ומשום כך הוא מגיע לאיבוד האמונה ויש לו קושי על הנהגת ה'. אך כאשר מפרדים בין הרגש ובין השכל ומתחילים את המצב בעיניים יהודיות ותורניות, התמונה וההרגשה משתנית מקצה לקצה.

האיש שמע את דברי והבין היטב את המסר שבהם, לאחר מכן נפרדנו עם חיך מתוך הבנה חדדת שיש בורא לעולם - אלא שנסתרות דרכי ה', והאיש חזר בו מההתקפה הכפרינית שהשמיע באוזניו.

כאן תם הסיפור, והוא מלמדנו שגם אם האדם נראה כופר גדול והשקפת עולמו ארסית והרסנית, יתכן מאוד שעדיין יש לו רגש טהרה וניצוץ של קדושה, ובעצם מדובר ביהלום אמיתי העוטף בבוץ של צרות וייסורים - ובתוך תוכו הוא מאמין בבורא, אלא שהצרות והייסורים מניעים אותו להתנהגות ומשליטות אצלו את 'הרגש' [הצער והכאב] על 'השכל' [על האמונה בבורא].

אלא שבפרשת השבוע מגלה לנו 'המאור ושמש' מידע משלים לעניין, והוא עונה לנו על השאלה "מדוע הבורא מנהיג את עולמו בהסתר פנים מתוך ניסיונות וקשיים באמונה", וזה תוכן דבריו:

בורא עולם מנהיג את עולמו בהסתר פנים, בגלל שתי סיבות. (1) כדי להרבות את שר הצדיקים. (2) למעור את העונש לרשעים. מירוש:

1) על ידי הבהרת פנים בהנהגת ה', שכרו של הצדיק גודל עשרת מונים. מפני שלמרות הקשיים והמעצורים והניסיונות הרבים והסתירות באמונה שיש לצדיק - הוא לא נוטש את הבורא, וממילא זה מוכיח אותו בניקוד בובה לנצח, שהרי עבודת ה' שלו עולה רמה ונקטת למסרת של טוב אחד בצער ממאה שלא בצער.

[וזה בעצם התמצית של ניסיון העקדה] שיעבר אברהם אבינו - ניסיון של 'הסתר פנים באמונה'. מצד אחד אברהם מקבל ההדעה שיצחק אמור להמשיך אותו וממנו אמורה לצאת כל השושלת של עם ישראל - ומצד שני הבורא מצווה אותו להעלות אותו לעולה, ואברהם היה צריך להתמודד עם הסתירה הזו ולקבל את השגותיו ותמיכותיו, ולמרות הכל להאמין בבורא ולבוא עם התקנה העקידה. וכעת אנו מגיעים לסוד הגדול: לאחר שאברהם אבינו עבר את הניסיון הזה בהצלחה - נחקק בזרוע לדורות 'גנים רוחניים' של כוח הישרדות בניסיון 'הסתר פנים באמונה', ומאז גם אנו יכולים כבר לעמוד בניסיונות כאלו, אם רק נתעקש על כך!]

2) הניסיון פנים בהנהגת ה', ממצט את עונש החוטאים, מפני שבשמים מתחשבים בקשיים שהיו להם ובעיוורון שאחו אותם בנושא האמונה - וזה ממצער את עונשם. אך אם האמונה הייתה ברורה וחדה והאדם היה נכשל בעבירה, לא היה לו פתחון פה בעולם העליון על מרידות בבורא - והעונש שלו היה חמור ביותר, ולא הייתה לא תקומה רח"ל. הרב מאריך בדברים ומבאר את העניין על פי תורת הסוד, ולכוננו את שורש הדברים מפני שיש בהם חיזוק עצום, [והגם שאת מושגי הדברים לא נבין בשלמות - מפני שאיננו מקובלים, מכל מקום את המסר הנפלא שבהם אנו כן יכולים להבין].

'העולם' נברא בסוד **הצמצום** בהארת ה', והאדם הוא 'עולם קטן' וגם בו יש את עניין **הצמצום** בהארת ה' - וזה מתבטא אצלו בניסיונות באמונה, וכעת הרב מגלה לנו סוד גדול:

לפני שהעולם נברא - הייתה בחינה של 'שירת הכלים' ונבראו עולמות ונחרבו ונתפזרו ניצוצות קדושה ונפלו בידי החיצונים, והבורא עשה זאת כדי שעל ידי עבודת ה' שלנו נגרום שאותם ניצוצות קדושה יחזרו לשורשם העליון - ועבור זה נקבל שכר לנצח, ובעצם זו הפעולה הרוחנית המסתרת מאחורי כל מצוה של האדם היהודי.

זו הסיבה האמיתית שיש בעולם קשיים באמונה! כדי שהאדם יתמודד מול אותם מסכים וניסיונות ויתאמץ לגלות את הבורא המסתתר מאחורי הניסיון, וככל שהאדם ידבק בבורא למרות הצרות והניסיונות והקשיים - כך הוא יגדיל את הביטחון והתיקונים בעולמות העליונים יותר ויותר, וזו בעצם המטרה והתכלית של האדם והשלמות שבעבודת ה', להתגבר על הניסיונות ולראות בתוכם את הבורא, וזו היא **הברכה** הכתובה בפסוק **רָאָה אֱלֹהֵי נֶתַן לְפָנֶיךָ הַיּוֹם בְּרִיָּה וְקָלְהָ (מאור ושמש י"א כ"ו).**

לא יאומן! הרב מגלה לנו שניסיונות האמונה אינם צרות וגוירות רעות שנחתו עלינו, אלא בעצם זהו 'המשלול הרשמי' של עבודת ה' והכביש המרכזי שצריך לצעוד בו, וההחכמה היא לא לסטות ממנו ימין ושמאל - ולאורך כל הדרך לראות את ה' ולהבין ולהאמין שמדובר בסך הכל בניסיון, ועל ידי ההכרה הזו - לגרום תיקון גדול בעולמות העליונים ולהגיע לפסגה בעבודת ה'.

עד כאן ההקדמה למאמר, כעת נעבור לגוף הדברים.

פתחנו בידיעה מקדימה שכל יהודי בוער בו רגש טהור וכמיהה לבורא ונשמתו שואפת להתעלות גם אם הוא מציג אחרת... והמציאות הזו מתעצמת יותר ויותר בימים שלפנינו ימי הרמיזים והסליחות, ימים שבהם כל יהודי מתרומם - אם מוט ואם הרבה, וכולם מחפשים 'נקודות חן' רוחניות לחיזוק. אלא שלא כולם יודעים את 'הרמז' הנפלא שמגלה לנו התורה בפרשתנו על הנושא הזה, ואלו דבריה:

יהודי יקר! אתה רוצה להתקדם בעבודת ה'! מברוק, ירבו כמותך בישראל, אשריך וטוב ככולנו. אך חובתך להקפיד על יסוד ברזל לאורך כל הדרך ולא לקטות ממנו ימין ושמאל:

השִׁמְר לך פֶּן תַּעֲלֶה עֲלֶיךָ בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר תֵּרָאֶה - אל תבצע את עלייתך הרוחנית כפי ראות עיניך...

פִּי אִם בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר ה' בְּאֶחָד שְׁבָטֶיךָ - גש למקום של תורה ותתייעץ עם תלמיד חכם מה הנושא הנחוץ ביותר שבורא עולם מעוניין שתחזק בו לפני הכל - לאור נתוניך הרוחניים...

שֵׁם תַּעֲלֶה עֲלֶיךָ - באותו נושא שהרב יבחר עבורך תבצע את עיקר עלייתך, ולא רק זה, אלא...

וְשֵׁם תַּעֲשֶׂה לְךָ אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּךָ - גם באותו נושא אל תלך על כל הקופה, אלא תשאל את הרב מה המינון והעוצמה שראוי לך לנקוט בהם. שהרי עדיף עלייה מתונה וקטנה - אך יציבה המחזיקה לטווח ארוך, מאשר לנסות לכבוש עולם ומלואו, וכעבור תקופה קצרה לקרוס מעוצמת המשא הרוחני הגדול ולזנוח את העלייה לגמרי.

מי שצועד כך ומבקר את עלייתו הרוחנית מול יהודי תלמיד חכם והוא מקבל 'דעת תורה' גם על הנושא הזה, דעת תורה המותאמת על פי נתוניו הרוחניים ומיקומו בסולם העולה בית אל, לעולם לא ייווצר מצב שהוא יתחזק במתן צדקה - ובו זמנית יהיה דורסני כלפי אשתו וילדיו... לא יתכן גם שהוא יפתח גמ"ח מוצצים ורעפים - ובו זמנית הוא יהיה בעיצומה של מחלוקת עם שכניו בניין... גם לא יתכן שהוא יקבל קבלה נפלאה לכתוב ספר תורה לעילוי נשמת הגולם מפראג - אם באותו זמן הוא יהיה לקוי בפנים עיניים ועיניו הקדושה.

פשוט הרב יפקח את עיניו ויגלה לו מהו 'הנושא העיקרי' שבורא עולם מעדיף שהוא יתחזק בו ומיהי נקודת התורפה הרוחנית אצלו הטעונה חיזוק ושקיום, ורק לאחר שהרב ילכן איתו היטב את הנושא וידריך אותו במה להתחזק ובאיזה מינון להתקדם, רק אז הרב יתיר לו "על הדרך" בתור "תוספת" טובה - אך לא בתור 'המנה העיקרית', לאמץ את שאר תוכניותיו הנפלאות והמרגשות.

האם יש דרך יותר מוצלחת לעלייה יציבה ומושלמת?

נערך על ידי הרב **אברהם א"ו הי"ו**

האשר שבנישואין

חיה תכלית הנישואין?

כיהודים, אנו יודעים שלכל מעשה שאנו עושים, יש מטרה רוחנית - מעבר לתפאורה הגשמית. לדוגמה: ביום שבת מרבים באכילה ושתייה - יותר משאר הימים. זו הפעולה היבשה. אך מה המטרה והתכלית? לכבד ולענג את השבת! לכל מצווה ומצווה יש תכלית ומטרה - מעבר לפרטים הטכניים הגשמיים.

כעת נעבור לשאלת השאלות: מהי מטרת ותכלית הנישואין? (להביא ילדים - לא נכון; וכי מי שאין לו ילדים, לא קיים את המטרה? מי שכבר הביא ילדים, חי ללא מטרה?)

התשובה היא: שירת המידות! לפתוח בית חרושת לחסד - שלא על מנת לקבל תמורה. להשקיע בשני "שלם שמים", **לדעת שאנו עובדים את בורא עולם, ואין לנו לעשות שיקולים אגואיסטים ומסחריים של "תן וקח"**.

לכן אני אמור להשקיע בבן הזוג ולהטיב עמו בתמידות, ולא לעשות זאת בכדי שגם הוא ייטיב עימי ויפקני, אלא בכדי לקיים את רצונו של מלך מלכי המלכים וליכד את מידותי. "ואם זכיתני" וגם בן זוגי מפנקני ומכבדני, **זו מתנה מצידו** - ולא חובתו תמורת השקעתי.

אך אם לא זכיתי למתנה זו, ובן זוגי לא מכבדני ומפנקני - למרות השקעתי בו, אני ממשיך להטיב עימו. משום שתכלית הנישואין זו עבודת המידות, לגמול חסד בשלמות שלא על מנת לקבל פרס, **ממילא כל פעולה ומאמץ מצדך, הם חלק מעבודת ה',** וזה שכן זוגי לא חי גם כן כך, זו לא סיבה שאפסיק לעבוד את ה'! וכי אם בן זוגי לא יצום בכיפור, האם גם אני לא אצום? **אני את ה' עובד בכל מצב, ובלי קשר לסביבה, וגם אם לא קבלתי צל"ש מן זוגי, סוף סוף קיבלתי את זה מבורא עולם, עלייתי שלב בעבודת ה',** השגת את תכלית הנישואין.

כשחיים כך, כשמשקיעים בשני ולא מצפים ממנו לתמורה, כשהתמורה לא מגיעה - לא נשברים. ואם היא מגיעה - מסתכלים עליה כמתנה - ולא כפריעת חוב.

כך צריך כל בן זוג לשנן לעצמו. ולא להסתכל על הנתונים הטכניים ולהביט על הצער וההקרבה מצידו "כהקרבה גשמית", אלא כעבודת ה' ממש, ממילא אף פעם זה לא לריק.

(חס וחלילה שלא ישתמע מדברינו שכן הזוג לא חייב להודות על החטבה עמו. אדרבה! על כל מחשבה ומעשה שהושקע בך, תודה ותוקיר ותפרגן "בפה", זו חובתך המוסרית - ויותר מכל, חובתך התורנית! ומי שרחוק מכן, רחוק הוא מאוד מתכלית הנישואין).

כַּחַת כְּשֶׁלֶבְנוֹן אֶת תְּכָלִית הַנִּישׂוּאִין, קָל לֵנוּ וַיִּוְרֵ!

א: אֵין מִנִּיּוּס אֶת חוֹבַתְנוּ בְּהִטְבָּה עִם הַשֵּׁן.

ב: אֵין מִנִּיּוּס לְחַוָּרָה מִצִּיּוֹ,

וּמִחֵיב אֵם הִיא לֹא מִחֵיבָה - אֵין לֹא חוֹתְכָטְבִּים.

ג: אֵין יוֹדְעִים עַל הַחַוָּרָה וְהַקְּטָנִים אֵין לִרְיָה, אֵלֹא חֵלֵק מְסֻבֵּר ה'.

מזל טוב זרוב ברכות

לְהֵאֵר אֶבְרָהָם מִכַּחַת הַרְבִּים, חֲבֵר הַנְּחֵלֶת עֲמוּתָת 'הוֹר הַתּוֹרָה'

הַרְבֵּ חוֹרֵי סְקֵלֶת שְׁלִישִׁי אֵין וְנֵן לֵה"ו

לְרֵאֵל נִישׂוּאֵי בְנוֹ הַחַתָּן הַחֲשׂוֹב ר' יוֹנָתָן הִ"ו

יְהִי רָצוֹן שִׁפְכוֹ לְבָנוֹת בֵּית נָאֵן בְּיִשְׂרָאֵל, בְּיַמֵּי עֲדֵי עֵה,

וְלִרְאוֹת קְרוֹחַ יִשְׂרָאֵל מְאֻרְכִים

מִחֲלָתָם: הַנְּחֵלֶת 'הוֹר הַתּוֹרָה', וּמַעֲרַכַת 'הוֹד הַשַּׁבָּת'.